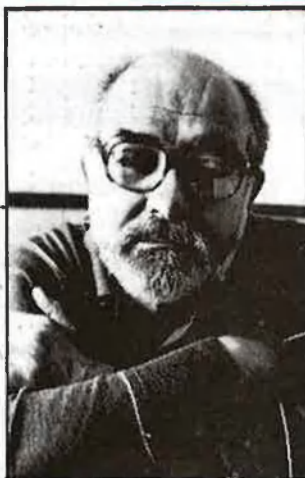

L'herència és ell

Es queixava Fraga l'altre dia, a la TV, que en TV no li proporcionaven espais suficients per a exercir degudament de cap de la «lleial» oposició. Potser té raó. Potser Calviño el tracta igual que tracta els espais autonòmics. Però potser també tot es deu a un embolic que Fraga s'ha fet amb el temps. Comparant-se amb ell mateix, perquè li deu ser difícil fer-ho amb qual-sevol altre, no veurà fàcil trobar algú de la seua talla.

Fraga, segurament, s'ha muntat un «greuge comparatiu». Deu confondre el passat amb el present i creure que som en els temps en què ell manava en la TV, però bastant més del que mana ara Calviño. Perquè al cap i a la fi, ¿no es tractava que «el Movimiento se sucda a sí mismo?», ¿és a dir, que «Fraga sucda a Fraga»? I no comprendrà, per tant, com pot ser que algú s'atrevesca a retallar-li el temps de pantalla. Segurament, anirà pels passadissos de casa seua o pels dels locals del partit demanant-se a crits qui té l'atreviment d'impedir-li, a ell, ja ell!, fer el que li rote en la TV, en la ràdio, en la premsa, en el govern i la mare que va parir a tots.

—Calma, jefe —li dirà Vestrynge—. Guanyarem les eleccions, muntarem la «democràcia forta» i ja veurem qui és el valent que ens trau de la Moncloa.

El jefe deu pensar que ell tenia més temps de pantalla fa vint anys, quan el franquisme en tenia vint-i-cinc i se

li va acudir de celebrar-los amb allò dels «25 años de paz». ¡Aquells eren temps i allò era democràcia! Sense oposició ni res que se li posàs al davant. ¡A ell, amb cinquanta llibres escrits «que ahí estàn» i amb totes les oposicions possibles aprovades amb el número u!

Allò que el deu fotre més és, crec jo, el maquillatge. No el que li fan abans d'aparèixer davant les càmeres, sinó l'altre, més genèric, que el vol fer aparèixer com un Fraga diferent del que realment és. És un maquillatge que no li permet de menjar-se totes les *empanadas* que li vinguen de gust; ni parlar amb la rapidesa que va adquirir amidant els temes que li cabien en el temps que li concedien cada vegada que feia oposicions; ni fer el que feia quan s'atrevia a posar-se-li al davant algú, barrant-li el pas; ni tallar els fils dels telèfons, com feia quan interrompien les converses que mantenia en aquell moment; ni exhibir-se citant la pàgina de la guia telefònica on hi havia el número del president del tribunal de les oposicions que feia sense parar.

Res no pot fer que s'opose a la imatge d'un demòcrata impecable. Ha de semblar que sempre ho ha estat i que el seu passat polític franquista no és més que un pur miratge provocat pels seus enemics.

Ell fa tants esforços com pot per ajustar-se a les normes del marquèting polític, però allà al fons del cor està convençut que, al final, haurà d'engegar les operacions d'«imagen» a fer punyetes, i encendre les masses amb la seua vertadera personalitat. Ja va avançar-ne alguna cosa, en l'entrevista en què es va queixar perquè li deixen abocar-se molt poc per la TV, quan, somrient irònicament, gest en què ningú no ha estat mai capaç de superar-lo, va dir: «Y que nadie me venga ahora con aquello de la herencia recibida...»

Perquè, és clar, aquí té totes les de guanyar. Ningú no pot furtar-li res en aquest terreny. Ja va dir quan era ministre de la Governació —un precedent que el Sr. Barrionuevo hauria d'agrair i d'intentar superar— que «la calle es mía», amb la qual cosa assumí valerosament els morts i els ferits que hi havia en mig. I ara està disposat a dir, tirant-li el valor que siga necessari, «la herencia recibida es mía».

Perquè, efectivament, ell, Fraga, era allí quan s'acumulava l'herència cada dia, i ara pot dir, ben carregat de raó, no sols que «la herencia es mía» sinó també «la herencia recibida soy yo».

Casa CANTÓ

CADA DIA, ELS NOSTRES MENJARS

Arròs amb fesols
Arròs al forn
Borreta de Melva
Paella

Arròs amb llentilles

Els dissabte i els
diumenges

Coques amb mullador
i anxova
Carns i embotits

Avinguda del País Valencià, 265
Tel. (965) 73 06 29 BENISSA